

del af lönen, hvilket åtminstone är förhållandet med landt-statens boställen. Deremot kvarstår som en gammal kvarleva från äldre tider ännu i vår svenska lag, församlingarnes skyldighet att på grund af 26 Kap. 2 § Byggningsbalken bygga och underhålla kyrkoherde- eller prestgårdsbyggnader.

Denne tjensteman, hvilken är betydligt högre aflönad än hans embetsbroder komministern, som sjelf får bygga och underhålla sina boställshus, synes mig äfven böra utan församlingarnes betungande bygga och underhålla sina boställshus.

I följd häraf, och ehuru jag vid sistlidne riksdag väckte en dylik motion, men i Lag-Utskottet icke blef behandlad, tar jag mig friheten hos Riksdagen föreslå,

att till Kongl. Maj:t aflåta en underdånig skrifvelse om upphäfvande af 2 § i 26 Kap. Byggningsbalken samt utfärda en författning, hvarigenom kyrkoherde ålägges att sjelf bygga och underhålla boställshusen.

Om remiss till Lag-Utskottet, anhålles vördsamt.

Stockholm den 21 Januari 1869.

C. J. Kjellman.

N:o 53.

Af Herr **P. Olsson**: Om underdånig framställning till Kongl. Maj:t, rörande förändrad lydelse för mom. c) och d) i 2 § af Kongl. Kungörelsen den 11 April 1867, om lots- och fyrinrättningen i riket.

Samfärdseln emellan de Svenska och Danska hamnarne i Öresund är utan tvifvel en fråga af vigt för vårt land och derföre förtjent af Riks-

dagens uppmärksamhet. Rörelsen emellan de Skånska städerna, å ena sidan, och Köpenhamn och Helsingör, å den andra, har nemligen, sedan de olika jernvägarne blifvit öppnade, tilltagit så starkt och kommer sannolikt ännu mer att tilltaga, att densamma bör så mycket som möjligt underlätas. Den korta vägen emellan nämnda städer, den dagliga förbindelsen emellan Köpenhamn och Europas vigtigaste handelshamnar torde ytterligare ådagalägga nödvändigheten deraf, att de produkter, hvilka vårt land kan med fördel afyttra i Köpenhamn eller via denna plats till andra Europeiska handelsplatser, betungas med så ringa omkostnader som möjligt.

Ett förhållande, som i icke ringa mån betungar nämnda samfärdsel, är skyldigheten för de mindre fartyg, hvilka gemenligen underhålla godstrafiken i Öresund, att begagna lots. Ett fartyg, som öfverstiger *tre* nyläster, har nemligen att under vintermånaderna, för utgående och inkommande tur till utländsk hamn, i lotspenningar erlægga ej mindre än 9 R:dr 60 öre; hvaremot ett fartyg på *sex* till *ett* hundra läster med tio till tolf fots djupgående icke har att betala mer än 20 R:dr 50 öre såsom dylik afgift. Härtill kommer, att ett mindre fartyg utan svårighet kan göra en tur hvarje vecka emellan Köpenhamn och någon Skånsk hamn i Sundet, under det de större göra sina resor på flera månader. Men besinnar man derjemte, att en båt på 4 till 5 läster erhåller en högst ringa frakt på grund af den korta vägen och det ringa quantum, fartyget kan inlasta, samt att oftanämnda mindre farkoster gemenligen icke begagna sig af lots, så blifver missförhållandet ännu mera uppenbart. Kongl. Maj:t har ock i sin nådiga Kungörelse af den 11 April 1867 i principen erkänt detta förhållande derigenom, att »fartyg och båtar, däckade under nio nylästers, och odäckade under tolf nylästers drägtighet, äro från fyr- och båk-afgift befriade», samt att »Svenska och Danska båtar, icke öfverstigande tre nyläster, då de användas till sjöfart emellan Svenska och Danska orter vid Öresund, äro från skyldighet att begagna lots frikallade.»

Nu är emellertid förhållandet, att hvad i denna nådiga Kungörelse är stadgadt, med afseende på befrielse från skyldighet att begagna lots, möter svårighet vid den praktiska tillämpningen derigenom, att de aldraflesta Svenska och Danska båtarne öfverstiga tre nyläster och således icke kunna komma i åtnjutande af den frihet, som förut nämnda nådiga Kungörelse haft för afsigt att gifva dem. Antager man, att en båt på 4 till 5 fem lästers drägtighet gör en tur hvarje vecka emellan Svenska och Danska orter vid Öresund och för hvarje sådan resa under de åtta vintermånaderna af året erlägger 9 R:dr 60 öre, och för hvarje resa under de fyra sommarmånaderna 7 R:dr 60 öre, så får man den oerhörda summan af något öfver 450 R:dr i endast lotspenningar, *ehuru lots icke begagnats*.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, får jag föreslå, att Riksdagen ville till Kongl Maj:ts ingå med en underdånig anhållan, det mom. c) och d) i Kongl. Maj:ts nådiga Kungörelse af den 11 April 1867, § 2, måtte få följande förändrade lydelse:

(Från den i föregående § stadgade skyldighet att begagna lots frikallas:)

 c) Skånska och Danska färjemansbåtar, icke öfverstigande *nio* nyläster; d) andra Svenska och Danska båtar och fartyg, däckade eller odäckade, icke öfverstigande *tolf* nyläster, då de användas till sjöfart emellan Svenska och Danska orter vid Öresund.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 21 Januari 1869.

P Olsson.

N:o 54.

Af Herr **P. Olsson**: *Derom, att rubriken socker i tulltaxan af den 13 November 1868, måtte förtydligas enligt ett af motionären i sådant afseende afgifvet förslag.*

Enligt äldre tulltaxor förtullades mascovad- eller pudersocker, äfven hvitt, med lägsta sockertullsatsen, och sedan artikeln socker i sednare tulltaxor indelades i de tvenne hufvudrubrikerna *raffineradt* och *oraffineradt*, med en högre tullsats å det förra och en lägre å det sednare, så vida det icke befunnes ljusare än *N° 18* af det i världshandeln gällande Holländska Standard, i hvilket fall det underkastades en tullsats lika med den för raffineradt, — har bemälda pudersocker, så vidt jag vet, alltid och öfverallt i riket vid införtullning hänförts till råsocker, så att frågan, huruvida det